

Het verdwenen volk

De Tovenaarstweeling II

Wim Slierendregt

inkijkexemplaar

Wim Slierendregt

**Het
verdwenen
volk**

De Tvenaarstweeling 2

Eerste druk 2025

Copyright © Wim Slierendregt

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2025 Ambilicious

ISBN 978-94-93366-41-1 | NUR 285

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het verdwenen volk

De Tovenaarstweeling 2

Ambilicious

1 Dwaine

‘Aaaaah...’

Sidderend barricadeerden de bedienden de deur van hun slaapruijnte. Huijverend trokken de krijgers op de wallen hun mantels strakker. Ze hoopten dat het bij één kreet bleef. Zo niet, dan wachtte hen een zware nacht.

Zwetend zat Dwaine rechtop in bed. Op de huijden, die door het woelen op de grond waren gevallen, lette hij niet. Weer zag hij voor zijn ogen Shaun sterven. Broedermoordenaar dreunde door zijn hoofd. De schreeuw vol pijn had hem bevrijd van de nachtmerrie en hij staaarde nietsziend voor zich uit. Zuchtend, trillend stond hij op en zette de kruik wijn aan zijn mond. Straaltjes liepen uit zijn mondhoeken op zijn nachtkleding, het boeide hem niet. Misschien kon hij nog wat slapen.

In slaap vallen was geen probleem voor Dwaine. Daar zorgde de drank voor. Na drie, vier, soms vijf uur, afhankelijk van de hoeveelheid drank, sloeg hij zijn ogen op. Meestal na een gil. Dit deel van de nacht vreesde Dwaine tot in de haarvaten van zijn lijf. Vannacht viel het mee. Soms werd hij wakker en bleef in de nachtmerrie. In die nachten liep hij gillend door de gangen, vloeken smijtend naar alles wat bewoog.

Sinds zijn thuiskomst, na de moord op zijn broer, de vrouwenrover, leefde Dwaine met de fles en zijn boeken in zijn vertrek. De toverfamilies wilden hem vervolgen voor die moord wist Dwaine. Ze kregen hem niet te pakken en voor ze zijn burcht aan konden vallen, nam hij familieleden gevangen.

Het was een patstelling. Sinds hij gijzelaars in zijn kerkers huisvestte, hielden ze zijn burcht van een afstand in de gaten, loerend op een kans om hun dierbaren te bevrijden. Tevergeefs. Hoe dronken Dwaine ook was, op dit gebied maakte hij geen fouten, hij gaf ze geen kans; toverspreuken en zwaarden op de muren hielden hen op een afstand.

Overdag deerde de moord op Shaun hem amper. Het was diens eigen schuld. Shaun had Caitlyn van hem gestolen, zo zag Dwaine

het. Het beeld van de dode Caitlyn, zijn lieveling, stond op zijn netvlies gebrand. De kinderen, zijn schatjes, stierven. Zijn dagen bestonden uit niets, al jaren. De wijn voedde zijn krankzinnigheid en versnelde de uren van de dag. De slaap onderdrukte zijn waanzin. Wakker wordend uit de diepe slaap was de gekte weg. Zijn maag kromp samen van de daad die hij gepleegd had. In de nachtmerrie van het wakker liggen, was zijn geweten helder: hij had zijn broer, diens vrouw en hun tweeling vermoord.

Opstaan deed hij niet, hij nam nog een slok. Trillend, soms een kreet slakend, doorstond hij dit deel van de nacht.

Hij wachtte tot de krankzinnigheid zijn geweten wegdrukte. Op dat moment stond hij op en pakte een nieuwe kruik. Altijd zorgde de bottelier voor een voorraad wijn. Dwaine maalde nergens om en het was te zien aan de Spartaanse inrichting van het kleine donkere vertrek. Dwaine behielp zich in de kamer van nauwelijks tien vierkante meter met een kleine tafel, een zitkist en een dikke slaapmat. Naar de wapens aan de wand keek hij in geen jaren om. Waar hij wel gebruik van maakte was de naar buiten stekende gemetselde zithoek waar zijn uitwerpselen via het gat in de slotgracht terecht kwamen.

Na een halve beker voelde hij zich in staat naar zijn studievertrek te schuifelen. Het vertrek lag naast zijn slaapkamer hoog in de donjon. Van de grote massieve burcht waren dit de kamers die hij meestal gebruikte. Dat de ruime kamer donker bleef vanwege de smalle schietgaten in de buitenwand interesseerde Dwaine niet. De paar grotere ramen aan de kant van de binnenhof vormden een kleine verbetering. Het meeste licht aan die kant scheen in de grote vogelkooi. Zijn familie gebruikte kraaien en altijd was er een vogel aanwezig. Deze maand was het Jozef. Het licht dat Dwaine nodig had, kwam van kaarsen, zowel van kroonluchters als staande kaarsenhouders. Warmte moest de grote open haard leveren en wandtapijten en een enkel vloerkleed hielden de kou van de vloer op een afstand. Dit was de kamer van een geleerde. Het boek op de schuin aflopende voorkant van de tafel, een lessenaar, liet dit zien. Bovendien gebruikte Dwaine een boekenmolen om meerdere boeken geopend bij de hand te hebben. Zijn boeken waren zijn trots. Voor de moord op zijn broer bekeken

bezoekers met bewondering de grote hoeveelheid van wel twintig boeken. De grote tafel tegen de binnenmuur liet zijn tovenaarschap zien met retorten, vijzels, stenen en kruiden. In dit vertrek trok hij zich dagelijks terug. Bedienden maakten deze kamer nooit schoon, ze bleven weg. Een keer verplaatste een bediende een steen. Sindsdien had niemand hem gezien.

De afgelopen vijftien, bijna zestien jaar zat hij in de zelfgekozen cocon van waanzin in zijn burcht. Hier, in de burcht boven op de heuvel met een ruim uitzicht over het verder vrij vlakke land, voelde hij zich veilig.

In een ver verleden beklom hij de grote donjon en keek met plezier over het land. Hij zag de vissersboten op de Lahn in het noorden. Voorbij de beek aan de voet van de heuvel ploegden en zaaiden de Frankische boeren. Soms maakte hij een praatje met ze. Shaun en Kael kwamen met plezier bij hem langs. Ze kenden zijn nukken, die deden ze schouderophalend af. Ze kenden zijn narcistische, egoïstische trekken en voor zijn driftaanvallen gingen ze uit de weg. Hij wist dat ze tegen elkaar zeiden 'Zo is Dwaine nu eenmaal.'

Tot de dag van de jaarlijkse toverbijeenkomst. Dwaine danste als eerste met haar, hij was op slag verliefd. Hij had geen kans. Shaun en Caitlyn hadden alleen oog voor elkaar. Iets knapte in zijn hoofd met als uitkomst de moord op Shaun en de niet bedoelde dood van Caitlyn, Lianne en Lyam.

Die daad lag achter hem en kwam in de vroege uren bij hem terug. De rest van de dag sprak hij alleen met de fles. Zijn broer Kael opjagen gaf hij lang, lang geleden op. Hij voelde hem niet meer, Kael had iets gevonden om hun geestesband volledig te blokkeren. Een keer had hij in een droom de jeugdige Caitlyn gezien. Was het een droom of een dronkemansbeeld? Het beeld verdween en was niet teruggekeerd.

In de zeldzame keren dat Dwaine nu de donjon beklom voelde hij nauwelijks de zon, de regen of de wind. Meer buitenlucht zocht hij nooit op. Zichzelf verzorgen kwam niet in hem op. Af te toe, als de kleding te smerig of te kapot was, vervingen de bedienden de vodden. Bij het vervangen van de fles, legden ze een nieuwe garderobe voor hem

klaar. Door schade en schande wijs geworden, voerden de bedienden de vervanging uit in de nacht, wanneer hij snurkte. Voor het vervangen van de slaapmat wachtten ze een goed moment af en een goed moment was als Dwaine dronken in zijn zetel sliep. Het beheer van burcht en landgoed liet hem koud. De rentmeester en de kapitein van de wacht hielden de burcht gaande en zorgen daarbij goed voor zichzelf.

Op goede dagen hield hij zich bezig met zwarte toverexperimenten.

Deze ochtend viel de klap van zijn geweten mee. Slechts een keer schreeuwde hij en de zekerheid van de dood van zijn vrouw en kinderen deed minder pijn. Zou het slijten? Zou hij opknappen en iets van de jonge Dwaine terugkrijgen? De gedachte zakte weg in de volgende slok wijn.

‘Heer.’

‘Ja?’

‘Er staan twee vreemde wezens voor de poort en die willen u graag spreken. Het is voor u interessant en de moeite waard, zeggen ze. Ze lijken op afbeeldingen van dwergen.’

Hij had in geen jaren zo hardgelopen en hijgend stond hij op de top van de donjon. Ja, de bediende had gelijk, het waren die verdomde eedbrekers, die moordenaars. Zonder een ogenblik te aarzelen, greep hij zijn medaillon, weefde de sterkste zwarte spreuk die hij kende en liet hem los op zijn aartsvijanden.

Langzaam trok de gitzwarte rook op en in de vlagen van de stinkende dampen stonden ongeschonden de twee dwergen. Zelfs hun witte vlag, wel wat grijzer, leek onbeschadigd. Dit waren zwarte tovenaars. Ze waren destijds ontsnapt voor de ogen van de aardse tovenaars. Wat kwamen die schoften hier doen. Hij brak het opbouwen van de nieuwe vloek af. Hij zocht toch zwarte bondgenoten? Misschien was dit zijn kans. Bovendien had hij in geen jaren bezoek gehad. Het wekte een vleugje interesse in zijn dronken brein. ‘Laat maar binnen, zet ze in de wachtkamer.’

Hij liet ze wachtten, eerst wijn. Het bezoek zette hem aan het denken. Wie waren die vreemdelingen? Het niveau in de kruik bereikte de bodem. De bottelier kende de opdracht van de rentmeester en zorgde voor een nieuwe kruik. Dwaine liet de kruik onaangeroerd. Zijn

nieuwsgierigheid won het van zijn drankzucht.

Hij slofte naar de grote zaal. Zelden gebruikte hij de kamer, die diende als ontvangstaal, gebedsruimte en soms als slaapzaal. Bidden deed hij al jaren niet meer en hij voelde zich niet thuis in de grote ruimte met de kleine spleten aan de buitenzijde en de grotere ramen, die uitkeken op de binnenhof. De grote tafel en haard domineerden de ruimte. Hij plofte in de zetel en een gebaar aan de lijfbediende volstond.

Twee vreemde dwergen stonden voor hem. Graslanddwerger kende hij, op die wereld was hij ooit, twintig jaar geleden of zo, geweest. Dit waren andere dwergen, iets donkerder, steviger gebouwd met een wat arrogante houding en een zelfbewuste blik in hun ogen.

Uit de nevel van alcohol kwam een golf van haat naar boven. 'Smerige eedbrekers, laffe onderkruipsels, jullie hebben mijn familieleden vermoord in de oorlog der stenen. Waarom zou ik jullie niet ter plekke tot as verpulveren? Wat moeten jullie? Stelletje rottige steenvreters, verraders, tuig.'

Van het niet aanbieden van een stoel keken de twee dwergen niet op, ze knikten. 'Heer, vanuit uw standpunt heeft u helemaal gelijk, wij betreuren de uitkomst, we hadden liever gewonnen. Dwergen hebben een lang geheugen. We betalen nog elke dag de prijs van de verloren oorlog. De moorden op de tovenaars met geelwit haar en groene ogen betreuren we.'

Bevend van de door die herinnering opgeroepen emotie bracht Dwaine de beker naar zijn mond. 'Wat let me om jullie in de cel te gooien of de kop af te hakken?'

'Niets, behalve onze toverkracht en voor de tovervloeken door de ruimte vliegen kunt u beter even luisteren en dit keer zweren wij bij Morgothal dat we de waarheid spreken.'

Morgothal! Daar zweerden dwergen alleen bij als het van het hoogste belang was. 'Water,' schreeuwde Dwaine naar een bediende, 'met munt en Sint-janskruid,' gilde hij er achteraan. Hij wilde een helder hoofd hebben. Een eed op Morgothal was nog nooit gebroken door een dwerg.

Voor de alcohol dampen verdwenen en hij meer greep op zijn bewustzijn had, verstreek een half uur. Al die tijd liet hij de dwergen staan. 'Goed, steenvreters, een eed zweren is makkelijk. Het is water onder de brug. Het ligt eraan wie de eed zweert.'

'Natuurlijk.' Tussen de kleding haalde de spreker een ketting tevoorschijn.

Dwayne kende de ketting. Van de ontvangstruimte van zijn ouders thuis. Die zaal waar hij en zijn broers les kregen van hun gouverneur. Aan de muren levensgrote fresco's van elfen, tovenaars, orcs, trollen en tussen de twee grote ramen de afbeelding van de dwergenkoning met de koningsketting van in zilveren zettingen gevangen vuurrode stenen. Ze wezen elkaar altijd op die ene grote witte steen in het midden van de ketting. De ketting die hij vandaag in het echt voor zich zag.

'Merde. Dat is de cadwyn brenhinoedd of hoe jullie het ook uitspreken.'

De spreker boog bevestigend het hoofd. 'U ziet het goed. Dit is de ketting der koningen.'

Dwayne nam met een vies gezicht een slok water. Hier klopte iets niet. Hij wachtte kort voor hij zei: 'De dwergen hebben geen koningen meer. Hoe komt u aan die ketting.' Het leek hem verstandig iets beleefder te zijn zolang hij niet wist wie voor hem stonden.

'U bent niet helemaal op de hoogte. Ik ben Owin, de brenin y corrach, de derde na de ramp.'

Koortsachtig dacht Dwayne na. Met pijn in zijn hoofd verdrong hij de schimmigheid van de drank. Wat betekende de naam, ooit wist hij het. 'Ik weet het, de brenin y corrach betekent koning der dwergen. Wel, wel, wel. Dat verandert de zaak.'

De brenin glimlachte een beetje superieur. 'Ik had niet anders verwacht.'

Met de oorlog der stenen in gedachten moest Dwayne niets hebben van hooghartig gedrag. Koning of niet, van dwergen pikte hij niets. Hij snauwde: 'Zweer die eed.'

'Moge Morgothal ons halen als wij in deze kamer niet de waarheid spreken.'

Klopte het? Woord voor woord woog Dwayne de eed. Ten slotte knikte hij tevreden.

'De eed klopt. Neemt u plaats. Hoe komt u aan de ketting? Spreek

en wees ervan bewust dat ik geen eed zweer.'

Ogenschijnlijk deed het dreigement de dwergen niets. Op z'n gemak, alsof hij in zijn eigen huis was, vertelde de koning over het verloop van de oorlog der stenen. 'De verenigde legers verdreven ons uit onze hoofdstad en de belangrijkste mijngebieden. Dat hadden wij niet verwacht. De koning had ons overtuigd van de overwinning. Met de grote verliezen verdween het geloof in hem. De dwergenraad had, ondanks verzet van de koning, gezorgd voor een reserveplan. De oorlog liet de raad over aan onze heerser en noodgedwongen werd het reddingsplan in uitvoering genomen. We kozen de besten en ze kwamen uit alle lagen van de bevolking. Wij brachten de gekozenen, mannen, vrouwen en kinderen, in veiligheid. Het lukte en u kent de afloop van de oorlog. Door de ruimtewoer verdwenen de andere dwergen naar de graslandwereld zonder kennis te hebben van het reddingsplan. Het oude koningsgeslacht had zijn rechten verspeeld en mijn familie levert sindsdien de koning.'

Dwaine kende het verhaal van de laatste slag. Hij wist van het bestaan van een vreemde poort naar een andere wereld. Dan zouden deze twee van die onbekende wereld komen. Hij paste ervoor zijn verbazing te laten merken. 'Waarom komt u bij mij?'

'Wij willen onze oude wereld terug. U kunt het begrijpen, hopen we. U heeft ons paleis op die wereld gezien, u kent de pracht van onze mijnbouw. Zo'n pracht krijgen we niet tot stand op onze huidige wereld. Daar is de kwaliteit van de stenen niet hoog genoeg voor. Om onze wereld terug te winnen zijn we niet machtig genoeg, niet in aantal en niet in kennis. Logisch want de verloren oorlog zoog veel kracht uit ons volk. Wij zoeken steun om ons te helpen. Vooral onder uitgestotenen, of het nu elfen, tovenaars, orcs of trollen zijn. Het is ons om het even.'

Dwaine was zo'n uitgestotene. Een zwarte tovenaars uitgekotst door zijn eigen soort. Hij hield zich groot en vroeg nogmaals: 'Waarom komt u bij mij? Ik zit hier prima.'

Rustig zei Owin: 'Kortgeleden hebben twee tovenaars – een jongen en een meisje met geelwit haar en groene ogen – een, waarschijnlijk zelfs twee van mijn mannen vermoord. En die dwergen waren sterke

tovenaars. Tovenaars met dat uiterlijk komen van de aarde. Natuurlijk hebben we op aarde gezocht. We vonden ze niet. Kunt u ons helpen?’

Een jongen en een meisje met zijn familie-uiterlijk. Wie konden het zijn? Lyam en Lianne vielen af, die waren dood. Contact met zijn familie had hij in de laatste vijftien jaar niet. Zo groot was zijn familie niet en toch hij had geen idee welke verre neef of nicht kinderen had gekregen. ‘Om u te helpen moet ik meer weten.’

‘Volgens de overlevende dwerg waren het broer en zus. Misschien zelfs een tweeling. Die aardse tovenaars moeten dood.’

De beker water lag in stukken op de grond en in een klap schoot Dwaine omhoog naar een alertheid, die hij in geen jaren voelde. Zou het kunnen? Zou hij zich al die jaren vergist hebben en leefden zijn kinderen? ‘Vertel.’ De klank van de schreeuw, joeg de bedienden een eind uit de buurt. Die klank hoorden ze eerder en die bracht de dood.

De dwergen vertelden dat de twee tovenaars een zwarte toverspreuk gebruikten, wat vreemd was voor een toverfamilie, die als hagelwit bekend stond. Om hen op te sporen en te doden, zochten ze op de aarde naar plaatsen waar zwarte toverkunst was toegepast en ze vonden een puinheuvel langs een rivier, hoog naar het noorden. Dwaine gaf een klein knikje. Het was de burcht van zijn dode broer en vrouw. De dwerg, die gevlucht was voor de twee tovenaars, riep een visioen op. In de innerlijke aanschouwing voelde hij op die plek dezelfde aura als bij de twee tovenaars.

Dit overtuigde Dwaine. Verbaasd keken de dwergen naar de verandering bij hun gastheer Dwaine. Opgesprongen, de armen hoog opgeheven en met een stralende blik, juichte hij: ‘Mijn kinderen leven nog.’

Direct volgde een snauw. ‘Niemand doodt mijn kinderen, ik dood jullie.’

Met moeite hielden de dwergen hun gezichten strak bij het zien van de huppelende Dwaine. Ze wisten wie de ouders van die kinderen waren. Ze wisten ook dat ze met een krankzinnige te maken hadden.

Owin negeerde het. ‘Heer, we stellen een samenwerking voor. Er komt een oorlog aan en wij zoeken bondgenoten. Zwarte bondgenoten. U bent hier een paria, als de tovenaars u te pakken krijgen, bent u dood. Daarentegen bieden wij u bescherming. In ruil daarvoor willen wij uw hulp.

Wat heeft u hiermee te verliezen? Wij kunnen van u leren en u kunt van ons leren. Om onze goede bedoelingen te tonen bieden wij u de spreuk aan om zonder ruimtepoort te reizen.'

Dwaine was vol van zijn levende kinderen, voor de rest had hij geen belangstelling. 'Ach, wat. Jullie hebben mij niet nodig. Dwergen zijn machtig, jullie bouwden destijds in die oorlog een eigen ruimtepoort.'

'Ja heer, dat klopt. Veel van die kennis hebben de gesneuvelde tovenaars mee het graf ingenomen. Bovendien zijn we nu met te weinig om een grote poort te bouwen en het benodigde aantal rode stenen vinden we niet op onze nieuwe wereld. We hebben u nodig, u helpt ons en wij helpen u.'

'Jullie willen mijn kinderen doden. Ik help alleen in ruil voor mijn kinderen. Voor alle duidelijkheid: mijn levende kinderen.'

De twee dwergen wisselden een snelle blik bij het aanhoudende gillend hoge gelach van Dwaine dat volgde op zijn eis.

Tot bedaren gekomen, zei Dwaine: 'Tot nu toe heb ik slechts één ding van belang gehoord, mijn kinderen leven. De rest interesseert me niet. Ik dood jullie als wraak voor mijn familie.'

'U kunt het proberen.'

Iets in de stem van de koning maande Dwaine tot nadenken, voorzichtig liet hij zijn kracht los op de dwergen tot een sterke afweerspreuk hem stuitte. Na het resultaat van zijn vloek op de donjon, keek hij van de uitkomst niet echt op. 'Hm, het is een sterke afweerspreuk van het soort dat ik niet ken. Misschien is wraak niet een goede reactie. Leg mij uit waarom u mij nodig heeft.'

De brenin y corrach zei: 'U kent de Pictenwereld en tweehonderd jaar geleden verdween daar een machtig volk.'

Het boeide Dwaine niet. 'Volken sterven uit en de Vikingen zijn hun goden kwijt. Wie interesseert dat.'

Onverstoorbaar vervolgde Owin: 'Het volk is niet uitgestorven. Ze zijn vertrokken naar een eigen wereld. Die wereld zoeken wij. Om de volgende oorlog te winnen en die verdomde orcs uit te roeien hebben we hun machtigste wapen, een toverjuweel, nodig.'

'Veel succes en ik zie nog niet waarom jullie hier zijn.'

‘Heer Dwaine, uw toverkunst is anders dan de onze. Onze krachten zijn gebaseerd op de harde materie van bergen of grotten. Mensen-tovenaars maken gebruik van de mystieke krachten van water, aarde, lucht, de onderwereld en de hogere luchtlagen. Om de wereld van dat volk te vinden hebben wij uw toverkunst nodig. In ruil geven wij u zwarte dwergse toverkunst, meer kennis van stenen en de spreuk voor de eigen ruimteloop. Misschien vinden we zelfs die broer voor u.’

Dwaine zag in gedachten de kruik met wijn. Hier in die kruik lag zijn leven. Zodra hij zijn neus buiten de burcht stak, regende het toverspreuken. Dat vooruitzicht gaf niet bepaald een prettig beeld voor de rest van zijn leven. Zijn kinderen leefden. Het gaf hoop hen te vinden en dwong hem van de drank los te komen. Het aanbod van de dwergen gaf hem een toekomst en zijn kinderen terug. Bijkomend voordeel was dat in die komende oorlog aardse tovenaars zouden sterven. Hij hakte de knoop door. ‘Goed, help me mijn kinderen terug te vinden. De spreuk voor een eigen ruimteloop zoekt elke tovenaar. Die wil ik. Ik werk voor jullie en als jullie akkoord gaan, hebben we een afspraak.’

‘Uw kinderen helpen wij terug te vinden. De spreuk luidt ‘ysbryd draig yn fy arwain’ en betekent ‘drakengeest, leidt mij’. Je maakt een vuurtje, gooit een hand van het rode poeder in het vuur, neem je bestemming in je geest en spring in het vuur. Dat laatste moet je durven. Dat is alles. U kunt aan ons vertrek zien of de spreuk werkt.’

Een handdruk was voldoende, ze hadden een overeenkomst. Over de moorden in de oorlog van lang geleden sprak Dwaine niet. Hij bracht hen hoogstpersoonlijk naar de poort. Sloffen deed hij niet meer.

Zodra de dwergen buiten hoor afstand van de burcht waren, zei de brenin y corrach: ‘Dwaine is volslagen gewiebed. Bij de harde hoge lach liepen de koude rillingen over mijn lijf en ik ben nooit bang. Deze gek kunnen we nooit vertrouwen. Zodra we hem niet meer nodig hebben, krijgt hij een mes in zijn rug.’

‘Heer, u heeft gelijk. Het hoge gillende gelach van die zwarte tovenaer

kwam uit een zieke geest. Die mafkees denkt dat zijn neef en niet zijn kinderen zijn. De mijnbijl heeft vele hoeken van hem afgeslagen. We moeten hem goed in de gaten houden.'

Vanuit het raam keek Dwaine naar de open plek tussen de bomen, die de dwergen hem aangewezen hadden. In het vuur dwarrelde een rood poedertje, grijze damp steeg op uit de vlammen. Voor zijn ogen stapten de dwergen hand in hand in het vuur en verdwenen. Dwaine knikte, de spreuk werkte. Voorlopig nam hij aan dat de rest klopte. Zodra hij zijn kinderen terug had en zwarte spreuken van de dwergen had gekregen, liet hij die rotzakken als een baksteen vallen. Destijds hadden ze hun eed voor een veilige bijeenkomst gebroken. Hij voelde zich niet gebonden aan de handdruk met zo'n stelletje rottige steenvreters. Het waren de moordenaars van zijn familieleden en zodra hij ze niet meer kon gebruiken, vermoordde hij dat tuig.

Vandaag dronk hij voor het laatst wijn.

In het cellenblok met de gijzelaars van de toverfamilies, was het druk. Elke bediende die de benen kon nemen, zat hier in elkaar gedoken. Naar boven gingen ze niet, ze wisten wel beter. Dwaine tegenkomen was vragen om de dood. De deur bovenaan de trap zat stijf op slot aan hun kant. Boven rende hun baas rond, schreeuwend en lallend van boven naar beneden door de gangen. Ze kenden de blik in zijn ogen, ze beefden. Ze wachtten tot de stilte intrad.

Dwaine staaarde voor zich uit, na het doldrieste rennen door zijn burcht. Moe hing hij in de stoel in zijn studeerkamer. Vanaf nu stond de drank zijn nieuwe toekomst in de weg. Het in de gracht gooien van de halfvolle kruik leek hem een eerste stap in de goede richting. Hij had een overeenkomst met de zwarte dwergen, zolang het hem uitkwam. Als hij het maximale uit die overeenkomst met de dwergen wilde halen, moest hij maatregelen nemen. Hij belde.

Een zacht klopje, de deur opende en de ongelukkige met het kortste strootje vroeg: 'Heer?'